

Üstad Hazretlerinin Kur'an, Büyük Cevşen ve Risale-i Nur'dan başka kitapları yanında bulundurmadığı söyleniyor, bunun hikmeti nedir?

Üstad Hazretleri Risale-i Nurları telif etmeden önce bütün İslam kaynaklarını tedris ve talim ettiği için, onları Kur'an'ın anlaşılmasında bir basamak yapmış ve en sonunda, üstad ve mehaz olarak Kur'an'ı esas almıştır.

Üstad'ın şu ifadeleri meselemizi teyit ediyor:

"Üstad-ı hakikî Kur'ân'dır. Tevhid-i kible bu üstadla olur" diye, yalnız o üstad-ı kudsînin irşadıyla hem kalbi, hem ruhu gayet garip bir tarzda sülûke başladılar. Nefs-i emmaresi de şükûk ve şübehatıyla onu mânevî ve ilmî mücahedeye mecbur etti. Gözü kapalı olarak değil; belki İmam-ı Gazâlî (r.a.) Mevlâna Celâleddin (r.a.) ve İmam-ı Rabbânî (r.a.) gibi kalb, ruh, akıl gözleri açık olarak, ehl-i istiğrâkın akıl gözünü kapadığı yerlerde, o makamlarda gözü açık olarak gezmiş. Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, Kur'ân'ın dersiyile, irşadıyla hakikate bir yol bulmuş, girmiş."(1)

İkinci husus, Üstad Hazretleri diğer kaynakları hıfzında tuttuğu için, oradan istifade ediyor ve onların manevi feyzi ve vesileliği ile Kur'an hakikatlerine uzanıyor. Yoksa -haşa- onları beğenmediği ya da eksik gördüğü için yanında bulundurmuyor değildir.

Üstad Hazretleri bu hususa şu şekilde işaret ediyor:

"Birinci nümune: Medrese usulünce hiç olmazsa on beş sene tahsil-i ilim lâzım geliyor ki, hakaik-i diniye ve ulûm-u İslâmiye tam elde edilsin. O zamanda Said'de, değil harika bir zekâ veya bir mânevî kuvvet, belki bütün istidat ve kabiliyetinin haricinde bir acip tarzla, bir iki sene sarf ve nahiv mebâdisini gördükten sonra, üç ayda acip bir tarzda kırk elli kitabı güya okumuş ve icâzet almış gibi bir hâlet göründü."

"Bu hâl altmış sene sonra doğrudan doğruya gösterdi ki, o vaziyet ulûm-u imaniyeyi üç dört ayda, kısa bir zamanda ellere verebilecek bir tefsir-i Kur'ânî çıkacak ve o biçare Said de onun hizmetinde bulunacak işaretiyle, hem bir zaman gelecek ki, değil on beş sene belki bir sene de ulûm-u imaniyeyi ders alacak medreseler ele

geçmeyecek ve azalacak bir zamana bir nevi işaret-i gaybiye gibi mânâlar hatıra geliyor."(2)

Ayrıca Üstad Hazretleri bu gibi tenkitlere bizzat kendisi şu şekilde cevap veriyor:

"Diyorlar: 'Said yanında başka kitapları bulundurmuyor; demek onları beğenmiyor. Ve İmam-ı Gazâlî'yi (r.a.) de tam beğenmiyor ki, eserlerini yanına getirmiyor.' "

"İşte bu acip, mânâsız sözlerle bir bulantı veriyorlar. Bu nevi hileleri yapan, perde altında ehl-i zındıkadır; fakat, safdil hocaları ve bazı sofuları vasıta yapıyorlar."

"Buna karşı deriz ki: Hâşâ, yüz defa hâşâ! Risale-i Nur ve şakirtlerinin bir üstadı olan Hücetü'l-İslâm İmam-ı Gazâlî ve beni Hazret-i Ali ile bağlayan yegâne üstadımı beğenmemek değil, belki bütün kuvvetleriyle onların takip ettiği mesleği ehl-i dalâletin hücumundan kurtarmak ve muhafaza etmektir."

"Fakat, onların zamanında bu dehşetli zındıka hücumu, erkân-ı imaniyeyi sarsmıyordu. O muhakkik ve allâme ve müçtehid zatların asırlarına göre münazara-i ilmiyede ve diniyede istimal ettikleri silâhlar hem geç elde edilir, hem bu zaman düşmanlarına birden galebe edemediğinden, Risale-i Nur Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyandan hem çabuk, hem keskin, hem tam düşmanların başını dağıtacak silâhları bulduğu için, o mübarek ve kudsî zatların tezgâhlarına müracaat etmiyor. Çünkü, umum onların mercileri ve menbâları ve üstadları olan Kur'ân, Risale-i Nur'a tam mükemmel bir üstad olmuştur. Ve hem vakit dar, hem bizler az olduğumuz için vakit bulamıyoruz ki, o nuranî eserlerden de istifade etsek."

"Hem Risale-i Nur şakirtlerinin yüz mislinden ziyade zatlar, o kitaplarla meşguldürler ve o vazifeyi yapıyorlar. Biz de o vazifeyi onlara bırakmışız. Yoksa-hâşâ ve kellâ-o kudsî üstadlarımızın mübarek eserlerini ruh u canımız kadar severiz. Fakat herbirimizin bir kafası, birer eli, birer dili var; karşımızda da binler müteceviz var; vaktimiz dar. En son silâh, mitralyoz gibi Risale-i Nur burhanlarını gördüğümüzden, mecburiyetle ona sarılıp iktifa ediyoruz."(3)

Dipnotlar:

- (1) bk. [Mesnevî-i Nuriye, Mukaddime.](#)
- (2) bk. [Emirdağ Lâhikası-II, \(66. Mektup\)](#)
- (3) bk. [Kastamonu Lâhikası, \(114. Mektup\)](#)